

[Jøns Møller.]

delse af Poul Hartling: Det er ud fra forskellige tal!) Ja, tallet er blevet større, fordi der er langt flere, der er blevet forsikret i mellemtiden, til gengæld er den gruppe, der ikke er forsikret, jo så blevet mindre. Men lad os ikke skændes mere om det. Hr. Poul Hartling har beregnet det på sin måde, jeg har beregnet det på min måde, og enhver må så vælge, hvad for en måde, de føler er den rigtige. Hvis jeg har fornærmet hr. Poul Hartling, skal jeg da gerne bede ham om forladelse, og i virkeligheden er det jo ret uvirkeligt, for der bliver jo ikke én eneste mere arbejdsløs eller mindre arbejdsløs af, hvilken måde vi bruger til at beregne det her.

Så var der hr. Glistrup, der talte om nationalproduktet, der skulle stige meget stærkt, hvis hans system blev gennemført. Der var ingen fare for at det ikke godt kunne stige disse 15 pct., vi hørte det skulle, hvis bare vi får indkomstkatten væk. Jeg tror, det er rigtigt, at hvis progressionen blev blidere, så ville også flere komme i arbejde, fordi man ikke tog så meget af den sidste krone, man tjente, som man gør i dag. Men jeg tror bare, at når hr. Glistrup vil afskaffe indkomstkatten fuldstændigt for de almindelige indkomster, så bedrager han sig selv. Ikke i den forstand, at der er noget i vejen med hans skatteregnskaber, dem vil jeg ikke blande mig i, for de skal nok være rigtige ud fra hans synspunkt — jeg tænker altså på de lovmæssige skatteregnskaber herinde. Hr. Glistrup er skatteekspert, og han ved meget mere om de ting, end jeg gør, men jeg tror, det er psykologien, det er galt med her. Så vidt jeg kan forstå, så slutter hr. Glistrup sådan, at han siger, at hvis mennesker ikke længere skal betale skat, så vil de give sig til at arbejde og arbejde og pukke og lave en vældig produktion, og derved stiger nationalproduktet meget stærkt, for nu kan folk få lov til at beholde alt det, de tjener.

Det kan godt være, det ville gå sådan, hvis alle mennesker var skabt på samme måde som hr. Glistrup, men det er de ikke. Jeg havde nær sagt heldigvis. Der er mange forskellige slags mennesker til, og jeg er overbevist om, at der er mange mennesker, der vil sige noget helt andet, de vil sige: nu slipper vi for indkomstkatten, så behøver vi jo kun at arbejde den halve del af tiden.

Hvorfor i alverden skal vi pukke os til invalider for at få farvefjernsyn og alt det dér? Nej, lad os da nyde livet, lad os få noget mere fritid, så vi kan tage ud at fiske, ud at sejle, eller hvad vi nu vil. Hvorfor skulle de dog ikke sige det, det ville da være uhyre fornuftigt, og så betyder det jo netop, at nationalproduktet går ned. Jeg vil tro, at de to ting vil nogenlunde opveje hinanden, og så bliver der ikke spor mere at fordele.

Wilhelm (VS):

Det er som så ofte før økonomiministeren, der giver anledning til et par bemærkninger. Økonomiministeren sagde, at venstresocialisterne og andre her havde udtalt, at denne plan skal væltes ude på arbejdspladserne. Ja, det har vi såmænd, det står vi gerne ved. Det er det eneste, der er at gøre nu, når socialdemokratiet gennemfører en sådan plan.

Men hvad jeg mere har gjort, er at erindre om økonomiministerens egne udtalelser, ganske vist fremsat i polemisk øjemed over for partiet venstre, men da må ministeren regne med, at han kan ikke forhindre, at hans ord også bliver hørt til venstre for ham. Det er de udtalelser, jeg har nævnt her i dag og for den sags skyld forleden, gående ud på, at det jo ikke var meget værd, og det var som sagt polemisk over for venstre, at vedtage endnu snævrere lønrammer end dem, regeringen foreslog — dengang var det 7 pct., senere blev det 6 pct., og som jeg har påvist her i dag, er det i virkeligheden nu højest 5½ pct. — hvis de var så snævre, at de ikke blev accepteret på arbejdspladserne, for så blev det forlig jo alligevel ikke en realitet. Det har jeg påpeget nogle gange, fordi jeg synes, at her er, kald det afsløret, udtalt eller erkendt en forståelse af, at man ikke kommer et skridt længere med disse ting, end man kan få arbejdspladserne til at acceptere. Og det synes jeg er vigtigt at man også bliver klar over i endnu højere grad, end man allerede er ude på arbejdspladserne. Det er derude, man bestemmer i virkeligheden, om den grænse kan sættes ved de 3 pct., som venstre måske ønsker, de 5½ pct., som regeringen her har sat, eller noget helt, helt andet eller slet ingen grænse.

Økonomiministeren sagde, at hvis man fik skabt en sådan uro, så ville betalingsunderskuddet vokse, så ville man skabe